

SAMRØÐA

Signa átti heima:

SAVNAÐI MEG BARA UM VERKIRNIR

24 ára gamla Signa Kallsoy Joensen og sjeikurin Jenus í Trøðini eiga tvey børn; tvey ára gamla Ólav og 11 mánaðar gomlu Elisú. Tá Signa skuldi eiga Elisú í apríl mánaði í fjør, tóku tey eina heldur alternativa avgerð. Ístaðin fyri at koyra á føðideildina í Havn, tá Signa fekk verkir, so kom ljóðsmóðurin heim til teirra, har gjørt var klárt til at Signa kundi eiga barnið heima

Annika Kunoy lm

Tá Signa Kallsoy Joensen gekk við soni sínum Ólavi, hugsaði hon um, hvørki tað var møgult at eiga barnið heima. Hon greiðir frá, at av tí at tað var fyrsta barnið, so kendi hon seg eitt sindur ótrygga, og hon valdi tí at eiga á føðideildini á Landsjúkrahúsinum, sum flest allar føroyskar kvinnur.

Var vís í at valið var rætt

Tá hon síðani varð við barn aðru ferð, og hon skuldi eiga dótturina, hevði hon sett sær fyrri at kanna møguleikan at eiga barnið heima. Hon hevði tosað við eina kvinnu, sum eisini var ljósmóður, og sum hevði átt øll síni børn heima. Umframt hetta, so kunnaði hon sær vitan um evnið.

– Tá eg tosaði við ljósmóðurina, ljóðaði tað so gott og heimligt sum hon greiddi frá, og ikki líka roksutt, sum at skula á sjúkrahúsið at eiga, sigur Signa Kallsoy Joensen.

Av tí at fyrsti barnsburðurin hevði gingið væl, so var hon ongantíð í iva um, hvørki hetta var rætta valið at taka, og hon var avgjörd.

– Tey flestu, sum eg tosaði við hildu tó at tað var púra ørt, og tey søgdu mær, at tey

Mamma og beiggi Signu kóka vatn og koyra salt í, áðrenn tað fer í føðikarið

ikki vóru við uppá tað – kortini stuðlaðu tey mær í endaligu avgerðini, sigur hon.

– Tað gekk so gott at eiga Ólav, og eg næstu ferð ikki tímdi roksið at skula koyra til Havnar við verkjum, og síðani at vera í vanda fyrri at verða send heim aftur av Landssjúkrahúsinum. Tann tankin er eitt sindur stressandi, sigur Signa Kallsoy Joensen.

Tú tekur ábyrgd

Signa og Jenus vóru ongantíð bangin fyrri, at nakað kundi ganga galið, og at tey tá ikki

vóru har, sum lækarnir vóru. Viðgongutiðin við Ólavi hevði gingið so gott, og hon hevði heldur ongar trupulleikar meðan hon gekk við næsta barninum.

Hon greiðir frá, at um tað eru nakrir trupulleikar undir barnsburðinum, so verður man send á sjúkrahús í sjúkrabili við tað sama. Eisini hevði hon møguleika til, at fáa ein sjúkrabil at bíða uttáfy-ri ímeðan hon átti, um so varð at okkurt gjørdist áfatt. Hetta ynsktu Signa og Jenus tó ikki.

– Eg ímyndaði mær ikki

støður har tað gekk galið. Avgerðin um ella nær tað varð neyðugt at fara til Havnar varð latin í hendurnar á ljósmóðurini, sigur hon.

– Tað er so skjótt til Havnar úr Signabø, og um tørvurin hevði verið har, so er tað líka skjótt at koyra til Havnar, sum tað er at fyrireika eina stovu og fáa lækna til vega, um okkurt skuldi setast í gongd, sigur hon.

Jenus heldur, at einasti vansin við at eiga heima, er at ein kann vera í vanda fyrri, at verða sendur á sjúkra-

húsið, um okkurt hendir. Eisini hevur tú meir ábyrgd av øllum tí, sum skal gerast rundanum føðingina.

– Tú mást taka meir ábyrgd fyrri, at alt rundan um føðingina er uppá pláss, men tað er jú ikki ein vansi í sjálvum sær at taka ábyrgd, sigur hann.

Signa og sjeikurin Jenus hava fyrri kortum keypt húsini hjá ommu Signu í Signabø. Húsini eru við síðuna teimum hjá mammu Signu, sum hevur festi. Tað var í nýggju húsunum, at parið hevði ætlanir um, at

dóttur teirra Elisa skuldi koma til verðina.

Ljósmóðurin stuðlaði valinum

Signa greiðir frá, at tá hon segði ljósmóðurini, sum hon var knýtt at, at hon hevði ætlanir um at eiga heima, so var hon við uppá hugskotið við tað sama. Hon hevði enntá roynt at eiga heima sjálv, so hon kom við nógvum góðum ráðum til for-eldrini.

Hon vitjaði heimið hjá Signu og Jenus, og har tosaðu tey saman og lögdu ætlanir fyrri, hvussu føðingin skuldi fara fram. Seinni hjálpti ljósmóðurin eisini Signu at finna føðikarið, sum hon skuldi eiga í.

– Tað er ikki gjørligt at eiga børn í vatni á Landsjúkrahúsinum, og eg vildi eiga í vatni. Tað er hønudsgrundin til at eg valdi at eiga heima, sigur Signa.

Pápin størri leiklut

Signa hevði keypt føðikarið frá eini aðrari mammu, sum var liðug at brúka tað. Hon og Jenus høvdu gjørt eitt kamar í húsnum klárt, og lagt eina madrassu inn í kamarið eisini. Signa greiðir frá, at nakrar dagar fyrri termin biður hon Jenus um